

Чого ти розплакалось, люлі, чого ти

Андрій Малишко

Чого ти розплакалось, люлі, чого ти,
Чи їсти, чи пити, чи, може, з розлуки? –
І друг мій старий, їздовий із хозроти,
Бере дитинча на обвітрені руки.

Співа про дрімоту коло того плоту,
Про травку-муравку в калиновім полі,
Про нашу солдатську похідну турботу,
Якої і в нього, і в мене доволі.

У тій колисковій, немов по вечері,
Спадала утома, і клопіт, і спека.
І всім нам здалося: відчиняться двері –
І мати увійде, жадана й далека...